

FROST

A movie poster for the film 'Frost'. The title 'FROST' is at the top in large, cracked, golden letters. Below it, a man in a long black coat and scarf stands holding a handgun, with a white wolf at his side. The background shows a ruined city under a purple and orange sky, with a large tentacle-like creature in the upper right.

OSKAR FUCHS

Oskar Fuchs

FROST

Oskar Fuchs

FROST

Copyright © Oskar Fuchs, 2017
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2017
Cover Art © Lukáš Tuma, 2017
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2017

ISBN 978-80-7557-403-9 (pdf)

Poděkování:

Anna ,Ekyelka‘ Mudrochová
Jana ,Elinor‘ Poláčková
Tereza ,Temnářka‘ Matoušková
Zuzana ,Daletth‘ Hartmanová
Erika ,Ena‘ Adamcová
Pavel Hönigschmied
Helena Drdlová

Kapitola první:

ANTHROPOS

S vrčením natáhnu ruku po zvonícím mobilu. Nadzvednu hlavu zabořenou do polštáře, otevřu pravý oko a zaostřím na svítící displej. Směje se z něj ženská. Hezká. Bohužel ji znám. Zrzavá je jako liška a taky tak prohnaná.

Zmáčknu zelené telefonky pro přijetí hovoru.

„Ghrrr?“ Nesnažím se ani správně artikulovat. Je natolik chytrá, aby si uměla přeložit, že to znamená: *Dobré ráno, má krásná, úžasná, dokonalá Naty. Doufám, že se ti daří výborně.*

„Sigi!? Ty tam máš zase nějakou kurvu!“ zaječí. S úšklebkem dám mobil dál od ucha. Prej zase. Náhodou, ta holka, co leží vedle mě, nechtěla peníze. Takže ani omylem nejde o prostitutku. Rusovláska na druhý straně si to přeloží očividně špatně. Asi šuměl reprák.

„Nemám.“

„Zikmunde! Nelži!“

„Co se děje?“ Úmyslně ignoruju ty naprosto neopodstatněné sklony k paranoie.

„Máš práci.“

„Ano, Natálko?“

Mohla by ses laskavě vymáčknout?

„To chceš, abych o *tom* mluvila před tou cizí štětkou?“

Má snad v mém obýváku kameru? Ne, jen to zkouší.

„Nikdo tu není,“ odpovím. Tmavovláska se zavrtí a protáhne. Chvilí tak vystavuje kozy, pak pomalu mění polohu. Teď leží na břiše s vystrčeným zadkem. A že je to luxusní pohled!

„Ozvu se znova za dvacet minut. Jestli ji do té doby ne-
vypakuješ, navštívím tě.“

„Klidně přijed,“ řeknu. Zavěším. Pohladím zvednutou
prdelku a povzdechnu si. Jak se, sakra, slečna jmenuje?

„Zlato? Zavolám ti taxíka.“

Brunetka završí jako kotě.

„To byla tvoje stará?“ Naštěstí to nezní vyčítavě.

„Huř, šéfová.“

„Nějaká majetnická, ne?“

„Trochu.“

Dobrá zpráva je, že tmavovláska opustí postel a začne si
sbírat věci rozházený po podlaze. Naschvál se nastavuje,
abych měl co nejlepší výhled. Je rozkošná. Bohužel, jestli ji
tu najde Naty, bude jí to houby platný. Udělá z ní totiž roz-
tomilou mrtvolku.

Za patnáct minut vyjdeme před barák, dostanu poslední
pusu a taxíkářovi dám pětikilo. Žlutý mondeo vzápětí mizí
za rohem. Zapálím si. Špičkou boty kopu do kusu zmrzlý-
ho sněhu. Kde je ta zrzka?

Nedočkám se jí ani po druhým cigáru, tak jdu dovnitř.
Zamířím do koupelny. Ze zrcadla nad umyvadlem na mě
čumí chlap s kruhama pod očima a tejdenním strništěm.

„No ty teda vypadáš,“ řeknu tomu blondákovi. Chvilí
přemejšlím, že bych na něj použil holicí strojek, nakonec
to ale nechám plavat.

Vracím se do obýváku. Moc vybavení v něm není. Krb,
před ním kožešiny, jedna skříň kombinovaná s barem,
křeslo a roztažená gauč, na kterým spím. Dál stolek, no-
tas, telefon. Zkontroluju poštu. Špatný zprávy. Vyšly nové
směrnice. A taky mě dneska čeká pracovní cesta do Brna.
Nemám rád velký města. Což je jeden z důvodů, proč bydlím
v Lanškrouně.

Bágl mám zbalenej za deset minut. Navlíknu na sebe čer-
ný kapsáče, termotriko ve stejný barvě, navrch pak dlouhej

koženéj kabát. Na hlavu nasadím světle hnědou kšiltovku. Hotovo, můžu vyrazit.

Seberu klíče od auta a zajdu do garáže. Chci nastartovat, ale eskovej mercedes od AMG dělá dokonale mrtvého brouka. Venku není zase taková kosa, aby musel stávkovat, mrcha.

Jsou dvě možnosti. Zavolat Naty, nebo jet vlakem. Volím Český dráhy. Nemám na zrzčiny výlevy náladu. K nádraží to je slabých deset minut chůze, navíc je po cestě trafika, kde si můžu koupit cigára. Protože mi zbejvá poslední. Zapálím si ho a krabičku zmačkám. To nám ten den pěkně začíná.

* * *

Koukám z okna, rychlík uhání krajinou, která postupně mění ráz. Moje krásný zasněžený Sudety přecházejí do trapně žlutohnědý trávy, bláta a opadanejch stromů. Sem tam se zazelená jehličnan, ale to je všechno. Vítejte v Moravistánu.

Zatím jde všechno šejdrem. Aby toho nebylo málo, do kupé, kde jsem zatím jediným cestujícím, vnikne funicí matróna ověšená taškama. Ani nepozdraví. Když se snaží usadit, šlápne mi na nohu. Vorvaň jeden nevyčválanej! Ještě že nosím festovní boty, jinak mám z chodidel ploutve. Vážně přemejšlím o fyzický likvidaci tý osoby, ale tělo velrybích rozměrů fakt nezvládnou sám zvednout a vyhodit oknem. A kdybych ho nechal v uličce, asi by to způsobilo menší rozruch. No, spíš větší.

Vorvaň vytáhne papíry, pak bagetu. Začne se krmit. Narvu do uší sluchátka, ale i přesto slyším protivný mlaskání a chrčení. Zahlídnu na lejtrech nadpis státní maturity. Jasně, pýča, polytyk, polycye a učytelka se píše vždycky s měkkým. To víme všichni. Na podlahu dopadaj drobečky a kapky majonézy. Červená fixa, kterou vydoluje velryba

z kabely, šustí po papíře. Přidám volume na empétrojce. Do Brna to mám ještě hodinu. Bože můj. Já chci zpátky domů!

„Kam jedete?“ chce vědět vorvaň. Knír se jí přitom zatřeše. Opadaj z něj zbytky bagety. Odhalí zuby v něčem, co má bejt přátelskej úsměv. Po zádech mi přejede mráz. Dě-lám, že neslyším, tak zvýší hlas. Do kupé v tý chvíli vnikne smečka fakanů školou povinných. Řvou jeden přes druhýho, chrchlaj, posmrkávaj a kejchaj, ani si nedaj pracku před tlamu.

Aspoň, že učitelka vzdává snahu o další komunikaci.

Letovice, Blansko, Adamov. Brno, hlavák! Vystoupím, koupím po cestě k východu kafe a před nádreem si zapálím. Z toho, co vidím, je mi šoufl. Davy lidí se valej sem a tam, nepřetržitěj proud aut na silnici mě deprimuje. Mezi tím se občas mihne tramvaj. Dobrá, už vím, čím pojedu. Stejně jsem měl říct Naty, dala by mi jinou káru. V ní bych měl alespoň nějaký soukromí. Navíc je tu nějak teplo, po sněhu ani památky.

Divnej kus republiky, to vám řeknu. Kolemjdoucí mluvěj všelijak, jen ne česky nebo německy. Angličtina, polština, ruština, arabština, francouzština. Bohové, kde to jsem? Otočím se. Podle cedule na budově fakt v Brně. Hmm. Ale jo. Na projíždějící stříbrný oktávce s pruhem je taky napsaný *Městská policie*.

Shodím tašku z ramene a sáhnu do kapsy. Na mobilu nacvakám v Googlu *,tramvaj hlavní nádraží Pisárky'*. Tak je to prej jednička. Pohoda. Sejdu schody, zamířím doleva a přeběhnu na zastávku. První část splněná. Ale kde sehnat jízdenku, že? Zmateně procházím po ostrůvku, až uvidím žlutej automat. Nejsem tak blbej.

Jsem. Zažívám peklo na zemi. To je tak, když si vozíte zadek autem a zapomenete, jak používat MHD. Zlatý pohraničí, kde tyhle vymoženosti nemáme! Tam prostě koupíte

fahrkartu u šoféra a tím to končí. Koukám na místní, jak bravurně ťukaj údaje do terminálu. Opatrně přijdu blíž. Ve chvíli, kdy tam nikdo není, si před něj stoupnu, a čtu dost zmatený instrukce.

„Potřebujete pomoc?“ Drobná usměvavá blondýnka v modrý bundě má brejle se silnou obroučkou, bílej baret a v ruce knížku *Lišky na vinici* od Feuchtwangera. Přikývnu.

„Kam to bude?“

Podám jí dvě kovový padesátikoruny. „K pavilonu Anthropos. Prosím.“

Jednu pajdu mi hned vrátí, vzápětí stiskne několik tlačítek. Podává mi jízdenku plus ještě dvacet pět kaček nazpět.

„Lístek si oražte hned u dveří, v oranžovém přístroji,“ řekne. „Pojedete jedničkou asi patnáct minut,“ dodá a ztratí se v anonymním davu.

Koukám za ní jak puk.

* * *

Další zastávka Mengeleho náměstí, upozorní interkom. Cože? Ne náhodou Mendlovo? Na informačním panelu ale běží nemlich to samý info. Což znamená jediný. Už to začalo. Jdu pozdě. Naty mě přetrhne jak hada.

Následuje *Popraviště* místo Výstaviště. Beru bágel, na další stanici *Pisoárky*, dříve Pisárky, vypadnu z tramvaje. Vyběhnu od zastávky na nadúrovňový křížení, u přechodu se rozhlídnu. Nejbližší auto je dost daleko. Vkročím do silnice, ale někdo mě chytí za rameno a stáhne zpátky.

Zase ta holka s baretem!

„Pozor, my tu máme semaforey,“ zahrozí v žertu prstem. Sakra, vůbec jsem si to neuvědomil. Tady nejsem u nás na maloměstě. Blondýnka se usmívá, její křídla jsou jasně

viditelný. Koncentrace magie v okolí musí bejt opravdu vysoká.

„Díky,“ hlesnu.

Dívka mi položí ruce na skráně, následuje polibek na čelo. „Už máš zelenou, můžeš. Dej na sebe pozor, tam už za tebou nesmím. Hodně štěstí.“ Zamává perutěma a je fuč. Dobrý anděl ještě asi úplně nevyhynuli. A já měl za to, že v našem světě jsou už jen ty druhý.

Přeběhnu silnici, pokračuju mírně z kopečka. Přeju most přes řeku Svatku. Na jejím břehu nekvete rozrazil, tráva je tam možná nízká, ale to jen proto, že má vegetační klid. Jsem na místě. Bílá cedule s velkým a malým mamutem rudě hlásí, že tu je Pavilon Anthropos. Jestli mezi Popravištěm a Pisoárkama bylo minimum lidí, tady u muzea je to skoro jako před hlavákem. Pohybujou se trhaně, pomalu, pohled maj nepřítomnej.

No tak fajn, jde se na to.

Sundám z pravý ruky wolframovej náramek ze seříznutých lesklých článků. Tenhle kov dokáže z větší části blokovat přímý působení většiny druhů magie. Oběma směry. Podobnej efekt má akátový dřevo, jenže to způsobuje nositelům z řad čarodějů a podobně nadaných osob akutní otravy.

Tělem mi projede pocit blízkéj orgasmu. Cejtím, jak dosud skrytý ochranný tetování vystoupá na povrch pokožky, což je doprovázený příjemným teplem.

Míjím sochu z šedýho kamene zobrazující lovce, kterej strhává jelena. Mrkne na mě. Chlap, ne paroháč. Slušně pozdravím a zamířím mimo hlavní příjezdovku k pískovišti. Tam je plastika vejce, z něhož vylejzá malej dinosaurus. O kus dál pak uvidím napůl zakopanou kostru ještěra, asi metr a půl vysokou.

Lebka s prázdnýma důlkama zacvaká ozubenýma čelistma.

„Ahoj, mágu,“ naváže konverzaci. „Co ty tady?“

„Dobrý den,“ odpovím. „To víš, kontrola. Nudná rutina.“

„Aha.“

Dám tašku na zem a rozepnu zip. Svlíknu kabát. Je čas se připravit na nepříjemný setkání. Nejprve zbroj. Tu tvoří extra lehký a pevný kovoplastový skořepiny k ochraně hrudníku, páteře, dál chrániče loktů, kolena a holení. Několikrát upravím suchý zipy, než to sedí, jak má. Vždycky si v tom připadám jak Robocop. Postroj se dvěma podpažníma pouzdra navlíknu hned na to. Do levýho přijde *Anestezioložka*, zkráceně Ana, což je pomalu dvoukilová padesátka Desert Eagle Action Express, do pravýho pak *Včelka Mája*, neboli samopal vzor 61, známější pod lidovým názvem škorpión.

„Oho! To vypadá na velmi akční rutinu,“ poznamená skelet pobaveně. Zasměje se.

„Škodnou nejde podceňovat.“

Zbejvá opasek s nožem a mám hotovo. Navrch znova oblíknu mantl, kterej skryje celej arzenál.

Vyskočím bez odrazu na vrchol hrudního košíčku prehistorickýho predátora. U toho stihnu dvakrát tasit a uklidit Anu a Máju.

Zapálím si. Pozoruju skupinku zombie chodců, když tu...

Naty! Potvora jedna zrzavá! Ucítím její blízkost dost pozdě, přesto stihnu zareagovat včas. Pravou nohu posunu dozadu. Neklouzavá podrážka bot, jaký používaj německý horský myslivci, poskytne dostatečnou oporu, když do mě Natálka vrazí. Vzala ten skok hezky s rozběhem, ludra.

„Kde se couráš!“ zasyčí mi do obličeje. Není to dotaz, ale výhrůžka. Fouknu jí kouř do ksichtíku. Přece kvůli tomu, že ji mám tři centimetry od sebe, nepřestanu dejchat.

„Kleklo mi auto, tak jsem jel vlakem...,“ chci vysvětlit situaci a zdržení.

„Cože! Jsi normální! Nečetl jsi e-mail! Na co máš asi telefon!“ Zase ty otázky s jasně slyšitelnými vykřičníky. Nesnáším je. Povzdechnu si.

„Pokud vím, říkalas, že se staviš. A to si neudělala. Jo, měla mám přečtenýho. I ty nový směrnice. Ano, nevolal jsem. Abych předešel těmhle scénám.“

„Tak to máš smůlu.“ Pohodí u toho hlavou. Dlouhý vlasy má netypicky v culíku, což vypadá rozhodně zajímavě. Zvýrazňuje to mírně vyledlý lícni kosti a hlavně linii krku. Vidět ji nějaké upír, tak se mu postaví.

„Co tu vlastně děláš?“ zkusím odvrst pozornost k jinému tématu.

„Já? V hlášení o přípravě na dnešní akci je, že sis vyžádal moji přímou podporu.“

Zní to sladce, až k poblití. Asi dostanu cukrovku.

„Blbost!“ odseknu. „Vím, co píšu do lejster! Nikdy bych takovou věc...“

„Smůla,“ pronese zrzka, jako by se nechumelilo. Pravda, nesněží. Ale na podstatě věci to nic nemění.

„Upravilas *moje* hlášení!“ zavrčím. Pořád říkám, že byrokracie je v Organizaci zbytečně moc. Kdyby se všechno posílalo rovnou na ústředí, k podobným věcem nedojde. Možná.

„Jistě. Po dohodě s Angelou. Takže nemá cenu o ničem diskutovat. Jde o příkaz z nejvyšších míst. Samostatným akcím odzvonilo, Sigi.“

„Naty! Jsi *lokalizátor*, ne válečnej mág!“

Zrzka rozhrne koženéj kabát. Stejněj, jako mám já. Pod ním vidím zbroj a dva glocky. Ještě, že má fakt malý prsa. Hrudní pancíře totiž nejsou dělaný pro ženský. A proč asi? Já vám to řeknu. Protože, při všech svatých, u válečnejch mágů nikoho s kozama a vagínou nenajdete. Všechny nazířemistky s neoholenýma nohama a podpažím si můžou třeba ukrotit knír a u toho vyřvávat svý pošahaný teorie o rovnosti pohlaví, ale tak to zkrátka je.

„Kurva,“ uklouzne mi mimoděk. Natálka vulgaritu velkomyslně přejde.

„Tohle není módní přehlídka,“ šteknu. Jsem fest vytočenější. Možná jsou ty černý legíny a šněrovací dvacetidírkový steelky na jejich štíhlých nohách sexy, jenže tady nejde o žádnou párty ani cosplay.

„Uvnitř je spousta lidí. Pomůžu ti najít zdroj. Aby akce neskončila masakrem jako posledně.“

Odfrknu si. „To nebyla moje vina.“

„Jistě, takhle pracujete všichni. Ale s tím je konec. Velení schválilo nové postupy.“

Odskočím od zrzky. Po saltu vzad přistanu na písku. Odhodím vajgla a zapálím si další retko. O tomhle by nehala. Což ale neznamená, že je mi to po chuti. Nakopnu jeden z větších kamenů, co má smůlu, že se válí moc blízko.

Jsou zkrátka chvíle, kdy svoji práci nesnáším. Makat v protimagický sekci Organizace samo o sobě není žádnéj med. A ještě mi hoděj na krk dozor. Však se minule zase tolik nestalo.

„Až se vyvztekáš, můžeme jít.“

„Chci napřed mluvit s Angelou,“ odseknu.

„Merkelovou?“ Naty se očividně baví.

„Ne. Tou naší. Vrchní koordinátorkou.“

„Tak jí zavolej.“

Oba dobře víme, že *nikdo* číslo na Angelu nemá.

„Pokud by s tebou chtěla mluvit...“ Zazvoní mi mobil. „...zavolá ti sama,“ dokončí zrzka s úšklebkem.

Přijmu hovor. Fakt je to Angela.

Nechá mě vypovídat a vzápětí moje početný námitky a argumenty smete přísným: „Kdybych věděla, že to dopadne špatně, neposílám s tebou Natálii. Ani tebe bych tam nenechala jít samotného, v případě, že by akce neměla šanci na úspěch. Držte se nových směrnic.“

Má hlas, jemuž není radno odporovat. Podvědomě se mu podřizujete. A nic na tom nemění ani vzdálenost, která mezi náma je.

„Ano, Paní,“ slyším sám sebe souhlasit. Co taky odpovědět jinýho? Moje vrchní šéfová nemá problém kohokoliv lehkým povytažením obočí přinutit vysmrkat mozek. Válečný mágy nevyjímaje.

Angela nám popřeje úspěch a ukončí spojení.

Tohle totiž koordinátorky dělaj. Předvídaj. Někdy o pár minut, jindy v řádu měsíců. A pokud je to nutný, zaříděj nebo provedou, co musej. Třeba zavolaj válečnému mágo-
vi, kterej nechce vzít do antropologickýho muzea ozbrojenou zrzku s malýma kozama, a to navzdory tomu, že si místo běžně nošených předražených lodiček od Louboutina vzala pevnou uzavřenou obuv s ocelovou špicí.

Jediný pozitivum je, že když nemá ty dvanácticentimetrový štekle, jsme stejně vysoký a nekouká na mě svrchu.

* * *

„Dobře, jdeš první, já tě naviguji a nesu tašku. Neodmlouvám, i kdyby mi to připadalo jako naprostá zbytečnost. Řídíme se tvouj intuicí válečného mága. Pro soucit není v akci místo.“ Naty na mě upře těžce nevinnej modrookej pohled.
„Správně?“

„Výborně. A teď ještě jednu věc. Otevři tašku.“

Zrzka poslechne.

„Na co máš tohle?“ vytáhne z báglu pokrývačský kladivo. Zvědavě si ho prohlíží. Úderná plocha hlavice přechází přes sraženou hranu do ostrýho hrotu.

„Nějak musíš subjekt dostat ven. Málokdy jeví ochotu spolupracovat a dobrovolně opustit lebku hostitele.“

Rezatá kolegyně ztratí na chvíli barvu v obličejí. Mám najednou pocit, že jí toho o mý práci neřekli o moc víc,

než stojí v hlášeních. A tam píšem fakt jen to nejnutnější.

„Víš, co je v těch flaškách?“ chci vědět.

Natálka vezme jednu pet láhev a zatřeše s ní. „Sůl se šafránem. Můžeme už jít?“

„Ještě jednu věc. Proč si neřekla rovnou, že máme makat spolu? Vědělas to od začátku!“

„A okrást se o tvoji reakci? Ani za boha.“

„Nesnáším tě!“

Zrzka našpulí rty a pošle mi vzdušnej polibek. „Vím, že to není pravda.“

Tohle nikam nevede.

„Kde je v týhle chvíli subjekt?“ zeptám se.

„Třetí podlaží. Úplně vzadu,“ odpoví bez zaváhání.

„Takže se k němu stejně budu muset prostřílet.“

„Budeme. S vysokou pravděpodobností ano.“

Tak k čemu mi je pak lokalizátor? pomyslím si. Dopadlo by to stejně, i kdyby tu nebyla. Ale s tím nic nenadělám. Takže si musím ujasnit ještě jednu hodně důležitou věc.

„Naty, může tě napadnout? Při mentálním skenu?“

„Ne. Máme obranné mechanismy proti takovým pokusům,“ zrzka přimhouří oči, jak hledá správný slova. „Je to, jako když k sobě přilnou dvě části suchého zipu. Zkrátka se nepohne z místa. Nebo ještě jinak: Představ si úzký kanál plný bodců, které jsou zapuštěné pod úhlem pětáctyřiceti stupňů.“

Kývnu. „Jde to jen jedním směrem, jinak to sakra bolí.“

„Navíc, poloha i délka ostnů se v čase nahodile po různých dlouhých úsecích mění, ani gravitace nezůstává stejná. Lapaená mysl sebou zmítá, zranění se stále zhoršují.“

„Lepší skočit do mixéru,“ odplivnu si.

„Ten zapínáme, až nás to přestane bavit. Což může být i v rádu let...“

Teď pro změnu cejtím já, jak blednu.

„Jdeme.“

„Ta taška je těžká,“ upozorní Naty.

„Nikdo taky netvrdil, že maj válečný mágové lehkej život.“

* * *

Vstoupíme do pavilonu. Vlevo je kavárna, napravo recepce s prodejem vstupenek a suvenýrů. Maj to tu moc hezký. Samý sklo, mramor a na modro natřená ocel. Doufám, že při našem odchodu bude všechno v podobným stavu. Nějak nevěřím. Moje pracovní návštěvy mívaj na statiku budov a jejich vzhled silně negativní dopad.

Přímo před náma je schodiště, průhledný posuvný dveře na fotobuňku, za nima už pak stálá expozice. Aspoň podle toho, co mám nastudovaný. Jen ty dvě kostry jeskynních medvědů mezi výtahem a vchodem do prvního sálu chyběj. Což se mi ani trochu nelíbí. Návštěvníci na nás upíraj prázdný pohledy.

„Sigi...“ Naty je z nich ztateně nervózní.

„Nejsou nebezpečný,“ uklidním ji. „Subjekt z nich čerpá životní energii. Nenechá je na nás útočit. Nepřipraví se o její zdroj.“ Neřeknu, že bejt tu sám, už to do nich šiju z Máji. Abych nepřítelů oslabil. Jenže tohle teď jaksí nesmím. Zabíjet lidi, včetně zdrojáků, můžem podle nových směrnic jen v případě přímého ohrožení. Navzdory tomu, že jsou z nich po likvidaci subjektu, kterej je ovládá, do konce života uslintaný retardi.

„Mágu, odejdi,“ zaskřehotá jeden z návštěvníků, obrejlenej tlustoch s nosem jak klika od blázince. Heleme se, první kontakt.

„Nebo?“ řeknu a nakloním hlavu na stranu.

„Sigi...“ špitne zrzka. Taky to zaregistruju. Někdo, nebo spíš něco, je na cestě k nám.

„Klid, Naty,“ odpovím přes rameno.

„Zemřeš!“ zachrčí další zdroják v davu. V recepci zavládne tísnivý ticho.

Dveře do expozičních prostor se otevrou. Rusovláška za mýma zádama vyjekne. Důvodem jsou tři medvědi. Bez Cibulky. Žádný chrastící kostry, ale dobře živený a pěkně nasraný *Ursus spelaeus*. U vchodu byli dva, museli teda do gangu přibrat i kámoše z prvního patra. Subjekt by se měl stydět. Chtít pomoci pár ukňučených plyšáků zastavit válečného mága je prachobyčejná naivita.

Bez přemýšlení natáhnu ruku před sebe. Ana mi do ní sama skočí a ukáže světu svý velkolepý schopnosti. Projektil ráže 12,7×33 mm šelmě pronikne sklivcem do lebky a tam exploduje. Ne, fakt nepoužívám standardní munici. Zastavovací efekt je brutálně neúprosnej. Skoro tunovej jeskynní medvěd lehne jak šraňky. Přitom je minimálně o třetinu větší a celkově daleko mohutnější než jeho dnešní bráškové. Včetně kodiaka. V kohoutku dosahuje minimálně metr osmdesát, což je fakt dost.

Pokud chcete vědět, kdeže všechny ty informace беру, tak jsem zamlada hodně četl Štorcha s Augustou. Dobře, kecám. Dneska není na Googlu problém absolvovat virtuální prohlídku kdejakýho místa a dohledat k tomu potřebný informace. A rozhodně se to vyplatí. Ušetříte si spoustu nepříjemných překvapení.

Druhá řvoucí šelma zakopne o svýho padlýho kámoše a udělá kotrmelec. Střela ji dostihne hned vzápětí. Jde do široce rozevřený tlamy, ze který odletujou sliny. Rozšmelcuje hrtan a krční páteř. Další rána jde do oka. Zase. Je to prej okno do duše. V tomhle případě dokonale vysklený. Tři ze sedmi. Mám ještě čtyři rány.

Poslední medvěd se staví na zadní. Má kolem tří metrů. Prej u nich vědci usuzujou podle zubů na převahu rostlinný stravy. Píčovina. Ty špičáky na to nevypadaj ani

omylem. Ana se rozpovídá, dokud jí nedojdou slova v zásobníku. Chlupáč se zhroutí na mrtvého kolegu.

Tak to by bylo. I když bejvá Anestezioložka v podobných situacích nenahraditelná, nemám ji rád. Dělá příšernej rámus a k tomu kope jak nasranej buvol. Navíc je hrozně těžká. Jen nevím, jestli to můžu považovat za plus, nebo ne. Kdyby totiž došla munice, máte z ní solidní kyj. Ale tahat se bezdůvodně s takovou váhou odmítám. Jde o pracovní nástroj, ne lék na pošramocení ego z malýho ptáka.

Na mramorovou podlahu s cinknutím dopadne poslední hiltz na vyhozená z kvěru. Vzápětí zazní výstřel. Otočím se. Natálka vykouzlí na tváři provinilej úsměv, pokrčí ramena a ruku s ještě kouřící pistolí schová za záda.

A to je právě ten zásadní rozdíl. Ve fungování intuitivní složky. Naty je sice opravdu rychlá, nejen ve vztahu k lidem, ale i čarodějům. Jenže ani přes intenzivní trénink nikdy nebude v akci lepší, než ten nejhorší packal mezi válečnými mágama. Než stiskla spoušť, tasil jsem, sedmkrát vystřelil, přebil a vrátil zbraň do pouzdra.

Častým argumentem bejvá, že při takový rychlosti můžem zabít nevinný. Jenže kdyby šlo třeba o děcko s hračkou, intuitivní magie se nespustí. Proto si pořád myslím, že je zbytečný, aby se mnou zrzka chodila.

Mineme bezmála tři tuny bioodpadu. A vzápětí skoro ohluchneme.

„Co to bylo?“ chce vědět Naty s rukama přiloženými na uši.

„Asi mamut,“ odpovím znechuceně.

„Hmm.“ Nezeptá se, jestli by na takovej kolos Ana stačila. Což je nakonec dobře. Protože to sám nevím.

Cestu nám zastoupí skupina australopiteků. Kouká hodně nevraživě. Matně si vybavím, že jejich jméno nemá spojitost s Austrálií, ale místem nálezů, což je jih Afriky, a překladem rodovýho názvu z latiny, kterej zní *jižní opice*.

Mája mi vklouzne do pravačky. Natočím se k tlupě bokem, volnou rukou odstrčím zrzku za sebe. Pěkně nás ty naši údajný předkové vítaj. Jen co je pravda. Mávaj klackama, hrozej kamením. Jsou mnohem menší a chlupatější, než jsem si je představoval. Obličej maj spíš opičí, výrazný nadočnicový oblouky, plochej nos, vystouplý lícni kosti a mohutný čelisti bez brady. Hrudník je úzkej, strejda Google tvrdí, že jde o pozůstatek adaptace lidoopů na lezení po stromech. Tomu odpovídaj i krátký křivý nohy s dost odstátým palcem.

Vůdce tlupy vydává hlasitý skřeky, poskakuje, frká a ukazuje na Naty. Možná navrhuje, že by nám mohla vyšukat spojenectví. Přemejšlím, o kolik pazourků si mám kdyžtak říct, aby to byl fér obchod. Nechci nasadit cenu moc vysoko, přece jen, rusovláska neumí žvejkat kůže, ani žádný jiný podobný vysoce potřebný pravěký domácí práce. Jaj, to ale vlastně dělali až lovci mamutů. Nemůžu si ale za boha vzpomenout, jestli byli Mamutík s Kopčemem neandrtálci, nebo ještě něco jinýho. Jenže to by znamenalo, že ausíci žádný pazourky nemaj a jsou jednoduše švorc. A tím pádem nesolventní, tudíž ani z bartru nic nekouká.

Nakonec je to jedno, protože po asi dvou vteřinách dojdu k rozhodnutí, že zrzku opičákovi zkrátka nedám. Otázka pak zní: Mám mu jen nabančit, nebo ho rovnou zahlušit?

Prekérní situaci za nás naštěstí vyřeší někdo úplně jinej. Mezi povykující tlupu skočí jeskynní lev. Ležérně mávne tlapou a vrískajícího vůdce zruší jak žádost na byt. Pak na nás mrkne. Vzápětí obrátí svoji pozornost znovu k australopitékům a zařve, až se Anthropos otrěse. Skupina prapředků za šílenýho jekotu bere roha.

„Nazdar, mágu,“ uslyším za zády. „Jestli se nepletu, tak máš v plánu zatnout tipec tomu šaškovi, co spustil tenhle

brajgl.“ Vzhledem k tomu, že Ana zůstává v pouzdře, nám nehrozí bezprostřední ohrožení. Pomalu se otočím.

Sedí tam vlk. Velkej.

„Dobrý den,“ pozdravím. Druhý slovo zanikne ve lvím řevu. Naty neříká nic. Stojí a kouká s otevřenou pusou. Nevím proč, když na tom není nic divného. Na mě v akci mluvěj běžně nejen zvířata, ale i věci.

„Hele, Caesare, to už stačilo,“ povzdechne si šedivá šelma.

„No jo, Wolfi. Když ono se mi líbí, jak utíkaj,“ odpoví král zvířat z dob pleistocénu. Sice nemá hřívu, zato je o dost větší než jeho následovníci. Krom neobvyklý výšky v kohoutku, což je odhadem metr třicet, má okrouhlý uši, navíc ho po žlutohnědým trupu zdoběj tmavý štráfy.

Opičák se ještě mrská. Lev si ho proto silnějc přimáčkne přední tlapou a prokousne mu hrdlo.

„Tohle se nedá žrát,“ prskne vzápětí s úšklebkem. „Strašně smrdí.“

„Ve trojce jsem viděl soba,“ upozorní Wolfi.

Caesarovi zasvítěj oči. „Budeš mě ještě potřebovat?“

„Zatím ne, až za chvíli. Dík za pomoc.“

„Není zač. Kdyžtak dej echo. Tak já jdu na toho paroháče,“ olízne se lev mlsně a důstojně odkráčí.

„Takže, o co jde?“ zeptám se vlka narovinu. „Proč nám pomáháš? Já myslel, že vás všechny ovládá ten...“

„Blbec,“ napoví Wolfi a protřepe levou přední pacuku. „Věc se má tak. Jednou tu vystavili nový exponát. Šlo o kostru nalezenou po sesuvu v Býčí skále. Shodou okolností to byly pozůstatky čaroděje. A když se tu ten zmek aklimatizoval, začal dělat neplechu. Medvědi se k němu přidali. Z vychcanosti, jak jinak. Mě s jeho pomocí vyhnali z chýše, ve který jsem přes noc spal a přes den před ní držel v tlamě kus masa, aby jako návštěvníci slintali blahem.“

„Aha, jsi v opozici,“ kejevnu.

„Nejen já. Je pravda, že ta magie oživila nás všechny, jenže on je...“

„Blbec?“ odhadnu.

„Jo, přesně!“ pochválí mě nadšeně Wolfi a pokračuje. „Tak ten blbec si myslí, že mu budeme sloužit. Proto bude lepší, když ho sejmeš. Všechno se pak vrátí hezky do původního stavu.“

„Jestli ti rozumím, subjekt ti zabral bejvák a udělal si z něj velitelství. Tím svým rozkazováním, který si vynucuje pomocí magie a medvědů, leze navíc na nervy všem bez výjimky.“

„Správně.“

„A ty mě tam zavedeš, abych ho zabil.“

„Přesně. Umožníme ti volnej průchod. Jako to před chvílí udělal Caesar. Sami na toho blbce nestačíme. Sice už nemá svý velký patolízaly, ale ani tak ho nepřemůžeme. A pokud zesílí ještě víc, prostě nás zotročí, jak to udělal s lidma. Mimochodem, s nima mu to jde mnohem snáz.“

To je důležitěj poznatek. Čaroděj svojí mocí umí působit plošně, nemůže ale ovlivnit její selektivní přísun. To bychom se tady, logicky, s Wolfim nevykecávali. Jednoduše by oponentům ucvakl pohonný hmoty.

„Takže ausíci...“ Zvednu oči v sloup.

„A erektové, neandrtálci, kromaňonci, heidelbergové, zkrátka hominidi,“ doplní vlk.

„Potěš koště,“ povzdechnu si. „Vypadá to na pěknou řezničinu.“

„Tak nějak,“ přitaká šedivák.

„Dohodnuto, zabiju toho blbce. Tlapku na to,“ řeknu. U toho se skloním a podám mu ruku. Šelma provede ukázkový ‚dej pac‘.

„Hele, mágu,“ zašeptá, „můžu jeden dotaz?“

„Jasan. Jinak, jmenuju se Zikmund. Pro kamarády Sigi.“

„Oukej, Sigi...“

„Ano?“

„Na co sebou taháš tu Červenou karkulku?“

„Má taky magický nadání.“

„Hm.“

„A je navíc moje šéfová.“

Wolfi zbystří.

„Alfa vlčice?“

V tu chvíli se zrzka probere.

„Pro tebe, ty drzé zblešené štěně, žádná Karkulka, ale paní Natálie.“

„Až uděláš něco užitečného, můžem si o tom promluvit,“ vycení zuby vlk. Myslím, že nebudou kámoši.

„Sigi, subjekt se hýbe po podlaží,“ upozorní zrzka. Takže to nakonec musím udělat. Na pár úderů srdce zavřu oči. Budovou zazní zvuk bortícího se zdiva a ocelových nosníků. Tak, a zbylo nám tu jediný schodiště. Blbec, jak mu říká Wolfi, už nemá únikovou cestu.

„Co to bylo?“ chce vědět Naty.

„Někomu upadl kapesník?“ zkusí tipnout vlk. Rusovláska ho zpraží pohledem. Já se tvářím jako neviňátko. Mohlo by to vyjít. Tyhle věci do zprávy o akci nikdy nepíšu. Už z principu. Omezuju se standardně jen na položky, jako je počet mrtvých, případný poškození objektů vždycky svedu na subjekt. Ještě že nikoho z vedení nenapadlo, abysme je chytali živý. Asi bych to i dokázal. Jen by mi s nejvyšší pravděpodobností skapali po cestě. Nehody se přece stávají.

Druhý patro je z hlediska taktiky poněkud špatně konstruovaný. Jasně, pan architekt myslel především na blaho návštěvníků a potřeby muzea, ale ten otevřený oválný prostor, kde stojí mamut, je fakt velkej. Asi čtyřicet metrů na dýlku a dvacet na šířku. Lemuje ho sloupoví nesoucí ochoz, kterej je součástí třetího štoku.

To, že z něj neandrtálci s gustem házej kusy rozebraný expozice po chlupatým slonovi, považuju za prostý. Nemá

se kam schovat, strop podlaží je na jeho rozměry posazenej moc nízko. Ještě že to jeho malý uteklo stranou a je mimo přímý nebezpečí.

„Podej mi bág!“ Musím hodně zvýšit hlas, aby mě Natálka slyšela. Beru čtyři zásobníky do Any, kladivo zastrčím za opasek. Máju dám zrzce.

„Vem to po schodech a zastřel bez výjimky všechno, co stojí na dvou nohách! Umiš s tím zacházet, ne?“

„Ano, umím! Co chceš dělat?“

„Vezmu to zkratkou. Sejdeme se nahoře!“

Wolfi táhle zavýje. Svolává posily.

* * *

„Hej!“ křiknu na mamuta a vyjdu na volný prostranství. Anestezioložka mezitím bleskurychle uspí s definitivní platností dva vrhače šutrů.

„Co je, človíčku?“ zatroubí chobotnatec.

„Chceš helpnout?“

„Pomoc by se hodila, pravda.“

Ukončím existenci dalšího neandrtálce.

„Potřebuju lepší střeleckej úhel!“

„A ten je... Kurva, co to furt po mě házíš, debile... kde?“ zafuní mamut.

Sejmu čtyři drzý členy slepý vývojový větve lidstva a přebiju.

„Na tvejch zádech.“

Chlupatej slon mě chytne chobotem a vysadí mezi svoje lopatky. Hned mám lepší rozhled. Což znamená dalších sedm mrtvých pralidí. Rameno mám už oteklý, ale nedá se nic dělat.

„Ke kraji, kámo!“ křiknu.

Mamut se namáčkne k ochozu. Přeskočím zábradlí. Ne-daleko slyším Máju zpívat Browningovu koncertní árii